

Les illes Medes

Viatjar per la Costa Brava és com anar resseguint una obvietat, sempre és davant dels ulls, però és difícil de veure. L'Estartit s'amaga darrere de la roca Maura, allà on el massís del Montgrí s'enfonsa abruptament en el mar, per després tornar a treure la cua com si fos el monstre del llac Ness, conformant això que en diem «Les illes Medes», una redundància, perquè «meda» era el terme que s'usava en empordanès antic per a denominar una illa. Ara, tal com ho feien els pirates, a les Medes s'hi refugien els gavians de pota groga i altres menes d'aus marines, i també espècies vegetals, especialment resistent a la salinitat, i tota mena d'insectes que s'hi passegen com els corsaris de Barba-rossa. Des de les Medes, tots aquests habitants es miren amb pena el continent –a menys d'una milla marina–, aïllat i sol a l'altre costat de l'estret, i s'expliquen històries que passen de generació en generació. Durant molts anys els únics habitants de la Meda Gran foren una petita guarnició militar i el faroner, enemistats a mort a causa de l'atàvic costum de la cabra dels soldats de menjar-se els enciams del faroner. Ara, quan hi pensen, les xinxes de la malva encara riuen i els gavians també, perquè les Medes són un territori totalment lliure d'humans i de cabres legionàries. La natura ha pres possessió de les illes, però també del medi marí que les envolta, els corallers ja fa temps que han estat foragitats i la *Lithophyllum tortuosum*, una alga calcificada, ocupa ja tres quartes parts del perímetre del parc i a les coves mancades de llum s'hi reproduïxen els carallots (*Holothuria tubulosa*), les estrelles amb potes, els congres i els corballs.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/13/illes-medes/856451.html?utm_source=rss